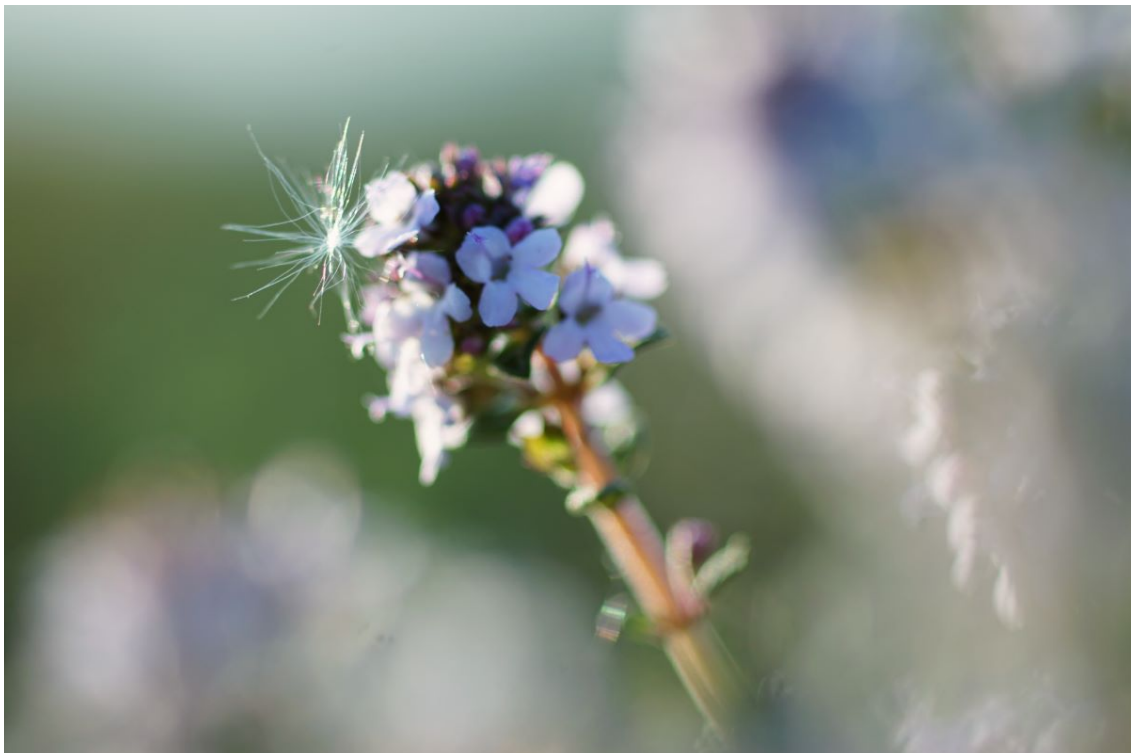

Toen bleef het stil... Een paar weken geleden dacht ik vaker een Impressie te gaan sturen. Maar het bleef stil. Ik zat op mijn knieën in [de Gatherhof](#) en niets leek belangrijker dan nu – hier te zijn. Mijn laptop verdween ergens in een tas onder een stapel kleding en het was goed zo.

Een paar weken geleden had ik zelf behoefte aan veel inspiratie. Ik las veel online, niet alleen het nieuws over de corona-uitbraak in ons land, ook veel blogs en schrijfsels van anderen. Zo groot als de behoefte was, zo snel zat ik ook vol. Overladen.

De zon bleef stralen en de tuin vroeg aandacht. Ik deed wat mijn hand vond om te doen en langzaam kwam ik tot rust. Het ging zoals in het gedicht van een paar Impressies geleden; [Lass mich langsamer gehen](#). Het was goed zo.

Drie gedichten

De cultuurredactie van het Reformatorisch Dagblad kwam met een initiatief. Zoals zovelen in deze tijd - een corona-initiatief. [Verzet je gedachten, schrijf een gedicht](#). Iedere week werd er een thema genoemd waarover je een gedicht mocht insturen. Ik nam me stellig voor om elke keer wat in te sturen. Hoe lang het ook zou duren, wat mij betreft de héle zomer. Maar toen werd de redactie volgens mij een beetje verrast door de hoeveelheid inzendingen. Zo bleef het bij drie thema's en dus drie weken. Hoe dan ook, het was erg leuk om te doen én het was heerlijk om de gedichten te lezen. En toen er op het laatst een gedicht van mijn hand in de krant werd afgedrukt, was het feest compleet :)

Hieronder lees je mijn gedichten, op chronologische volgorde. De thema's waren respectievelijk *Lente in coronatijd*, *Isolement* en *Nieuw leven*.

Waarom nu, o God?
Nu de tijden spreken
nu verwarring -
stromen mijn gedachten vol.

Waarom nu, o God?
Nu de doden komen
nu het nieuws blijft –
zorgen onze harten vol

Zie je het niet, mens?
Nu Ik de schepping schrijf
nu ontkiemen –
stierven een genadedood

Zie je het niet, mens?
Nu de dagen lengen
nu de zon blijft –
levengevend Lam van God

achter het beslagen raam
weet ik een wijde wereld
een oceaan is onze stille straat
en ieder huis een eiland

soms schuifelt er een schim voorbij
klinken gedempte klanken
gaat daar een arm omhoog voor mij?
zwijgend blijf ik wachten

de zon die klimt verwarmt het glas
langzaam leer ik kennen
de wereld hoe hij altijd was
ik zou het haast ontwennen

Gebogen over de aarde
We zaaien
handenvol stille beloften
Vette grond kleeft aan mijn vingers
beklijft in mijn gedachten
- vertrouw op wat je niet ziet

Verzadigd schemert de avond
We wassen
handenvol herinneringen
Het open raam brengt me een zacht gezang
weerklinkt vanbinnen
Hier ontkiemt een nieuw lied

Dagelijkse levenskunst

De kunst van de dag. Hieronder deel ik een Instagrambericht van Maartje. Rustig lezen. Mooi.

Nog iets wat mooi was om te lezen - [dit interview](#) met filosofe Marli Huijser. "Deze crisis dwingt ons om het plezier te vinden in het lokale, het nabije."

Het gewone. Een hele middag aandacht voor een strookje grond. Twintig centimeter breed en zes meter lang. Spitten, graspollen uitschudden, een paar gieters water erin, een beetje koemest verspreiden, harken, zonnebloempitten in de grond drukken, papaver- en kamillezaad strooien, beetje aanharken, nog een keer water eroverheen.

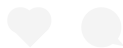
Muziek vervult. Als ik me overvol voel, lijkt alleen muziek er nog bij te kunnen. Juist muziek. Levensbelangrijk. Ik werd geraakt door [deze opname](#) van het koor Jigdaljahu, hoe krijgen ze het voor elkaar?!

Bijna elke avond, als de zon bijna onder gaat, loop ik een rondje. Ik hoor een kieviet. Geschuifel in het gedroogde eikenblad. Er scheert een vleermuis door de schemer. Daar plonst iets in de Wetering. In de verte loeit een koe. Er doemt een figuur op uit de schaduwen, we groeten elkaar en lopen verder.

Zingt, zingt een nieuw gezang den HEERE,
Dien groten God, die wond'ren deed;
Zijn rechterhand, vol sterkt' en ere,
Zijn heilig' arm wrocht heil na leed.
Dat heil heeft God nu doen verkonden;
Nu heeft Hij Zijn gerechtigheid,
Zo vlekkeloos en ongeschonden,
Voor 't heidendom ten toon gespreid. (Psalm 98:1 berijmd)

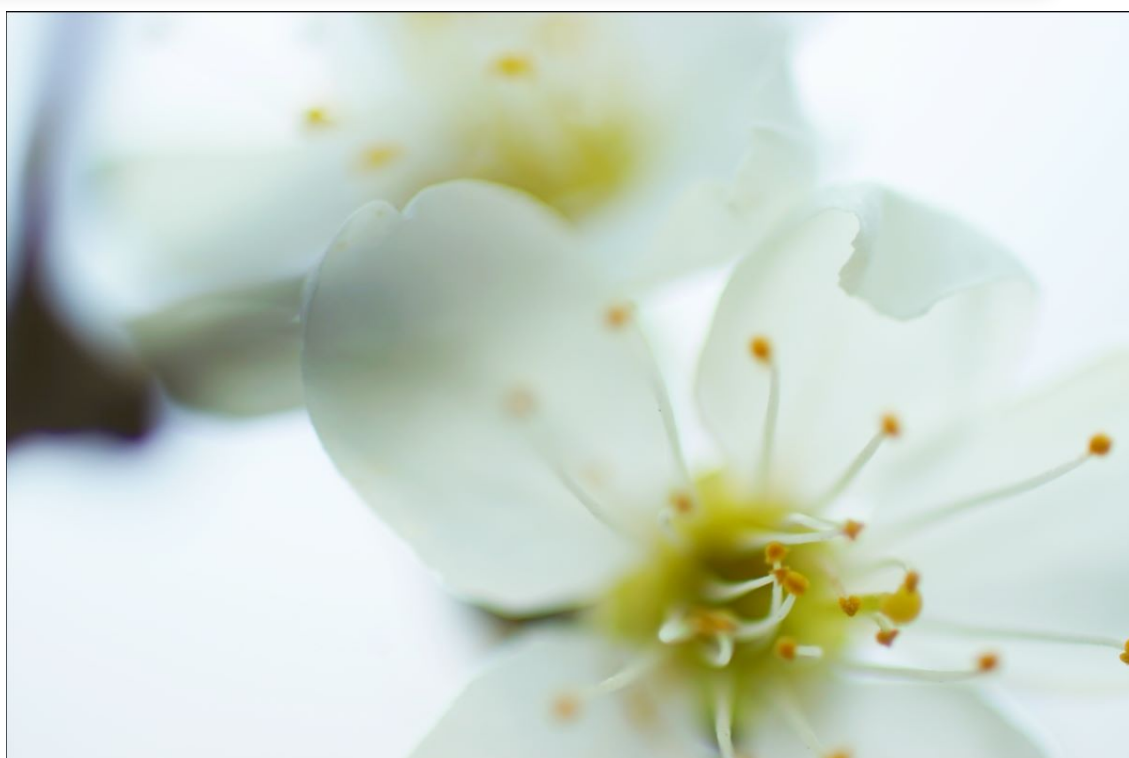

[Dit bericht bekijken op Instagram](#)

De waan van de dagelijkse dag is dat de zon haar weg trekt door de gordijnen en dat de vogels hun lied aanheffen. De dagelijkse dag die langzaam voorbij trekt naar de volgende. De wijzers die vooruit tikken naar de toekomst. Het brood dat wordt gebroken in het ochtendlicht en de thee die wordt gezet om de dorst van de nacht te lessen. Het ochtendlicht vertrekt en maakt plaats voor de middag. De middag vertrekt en maakt plaats voor de avond. De avond vertrekt en maakt plaats voor de nacht. Zo ging het al eeuwen en zo ook vandaag. En hoewel alles anders is klinken er woorden die zeggen dat er niets nieuws onder de zon is. Want zij gaat op en zij gaat onder. Dat vandaag er is, is op zichzelf al een wonder. En op die dag van vandaag klinkt er een zucht van verlichting of wanhoop en zeggen de woorden dat het leven vluchtig is en er kwade dagen zijn. Maar dat er in dat alles een eeuwigheid in het hart is gelegd die verder leeft dan vandaag. De dag is wankelbaar maar die eeuwigheid vast. De dagen zijn lasten maar de Drager is licht. En zo in de ochtend van vandaag klinkt er in de ochtendzon een stil vooruitzicht. Ik zwijg en ik schrijf. Want wat valt er te zeggen. Het enige wat ik weet is dat ik mij bij vandaag neer moet leggen. . .
#flardenuitmijnschrijfboek #30maart2020

Een bericht gedeeld door [Maartje \(@mmaartjekok\)](#) op 30 Mrt 2020 om 3:04 (P...

Veel dank voor het openen en lezen van deze Impressie. Weet jij een thema waarover ik een gedicht zou moeten schrijven? Reageer gerust! Tot de volgende keer,
Lieke

[Klik hier om deze Impressie door te sturen](#)

Het delen van unieke inhoud is geen probleem, mits je de bron vermeldt.

Gebruik daarvoor op sociale media @natuurlijk

[Klik hier voor het archief van Impressie.](#)

Copyright © 2020 Lieke Verrips, alle rechten voorbehouden.

(zodat Impressie niet weer in je SPAM belandt)